

<h1> میثاق الله </h1> <p> میثاق الله نام و صفتی است که خاطره ی عهد و پیمان در عالم ذر و ارواح را در اذهان شایستگان زنده می دارد. خداوند عزیز و جلیل پیش از آن که جسم خاکی انسان را بیافریند نور آن را پدید آورد و از آن انوار در عالم ذر، عهد و پیمان گرفت که جز خدا را نپرستند و همتایی برای او بر نگزینند که همه ی مسلمانان بر این دیدگاه معتقد و اتفاق نظر دارند و قرآن کریم نیز گویای این حقیقت است؛ یعنی آن پیمانی که به امضای خالق و مخلوق رسید: (وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ) (1) رسول اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) نخستین کسی بود که به آن پرسش خدای سرمدی جواب مثبت داد. (2)</p> <p> شیعه بر این باور است که آنچه در آن جهان گذشت و آن پیمانی را که حضرت حق- تبارک و تعالی- از انسان گرفت تنها در توحید و یگانه پرستی منحصر نبود، بلکه سخن از توحید و نبوت و ولایت خاندان رسول اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) بود که برخی آن ولایت را پذیرفتند و برخی از قبولش سربرتاقتند.</p> <p> پس از آنکه انسان بر زمین قدم گذارد و با خاک انس و الفت گرفت از آن عهد و پیمان چشم فروبست و از خاطرش رفت و در گرداب بی پایان غفلت و فراموشی مرگباری فرو غلتید؛ گویی پیش از این نه سخنی از عهد و پیمان بوده و نه به امضا و قبولی رسیده، همان طور که عهد توحید و یگانه پرستی را به گورستان فراموشی سپرد، از عهد و پیمان ولایت امیرالمؤمنین، علی و فرزندان مبرا از گناه و خطایش (علیهم السلام)، چشم فروبستند و چهره در هم کشید و لگدکوب هواها و هوس های خویشتن نمود.</p> <p> در صبحگاه روز واپسین که زنگار غفلت از چشمان و خاطره ها زدوده شود و جهل و فراموشی جامه ی سیاه و ننگین خود را برچیند، انسان به خود آید و به آن عهد و پیمان روز آلت و عالم ذر، اقرار و اعتراف نماید (أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ) (3) و از پندار و کرده ی خویش سینه چاک کند و گریبان بدرد و از خود بی خود گردد. آرزو کند ای کاش مشتی خاک بی روح و احساس بیش نبودم (یا لَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا) (4) اما افسوس، افسوس! این جا نه ندامت سود بخشد و نه عذری پذیرفته شود.</p> <p> امام باقر (علیه السلام) از پدران پیراسته ی خویش، از رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) نقل فرماید:</p> <p> ایزد متعال برای خاندان [من] پیمان از اعلی علین گرفت و سرشت و طبیعت شیعیان ما را از آن قرار داد. اگر زمین و آسمان پراکنده شوند که چیزی از آن را تغییر و دگرگون سازند نمی توانند. (5)</p> <p> جابر از امام باقر (علیه السلام) [سبب نام گذاری و لقب علی بن ابی طالب به] امیرالمؤمنین را جویا شد، اما در پاسخ او فرمود:</p> <p> این لقب را خداوند متعال به علی بن ابی طالب (علیه السلام) عطا نموده و در کتاب خویش این طور نازل فرمود: (وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ) و آن محمداً رسولی و آن علیاً امیرالمؤمنین (علیه السلام):</p> <p> به یاد آر آن زمان را که پروردگارت از صلب فرزندان آدم، فرزندان آنان را برگرفت و آنها را گواه خویشتن ساخت، من پروردگارتان نیستم؟ آیا محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) فرستاده من نیست؟ آیا علی (علیه السلام) امیرالمؤمنین نیست؟ (6)</p> <p> امام صادق (علیه السلام) در تفسیر آیه ی 172 سوره ی اعراف فرمود:</p> <p> خدای سبحان از پشت و صلب آدم، نسل او را که تا دامنه ی قیامت چشم به جهان گشایند، به صورت ذراتی بسیار ریز و کوچک پدید آورد و خود را به آنان شناساند و اگر این طور نمی کرد کسی پروردگار خویش را نمی شناخت. سپس به آنها فرمود: آیا من پروردگارتان نیستم؟ [همگان در آن محضر الهی] گواهی دادند: بلی؛ آیا محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) فرستاده خدا نیست؟ آیا علی (علیه السلام) امیرالمؤمنین نیست؟ (7)</p> <p> امام صادق (علیه السلام) [در تفسیر آیه ی شریف (وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ) (8)] فرمود:</p> <p> مقصود از آیه، پیمانی است که حق تعالی از انبیا به خدایی و ربوبیت [برای خویش و] برای رسولش به نبوت و برای امیرالمؤمنین و امامان معصوم (علیهم السلام) به امامت و پیشوایی گرفت. پس خداوند [به انبیا خطاب] فرمود: آیا من پروردگارتان نیستم؟ آیا محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) بر شما نبی و پیامبر نیست؟ آیا علی (علیه السلام) پیشوایتان نیست؟ آیا امامان [از فرزندان علی (علیه السلام)] هدایتگر و پیشوایان شما نیستند؟ گفتند: آری. خداوند به آنان فرمود: گواهی دهید که به این جواب مثبت خویشتن در قیامت اقرار خواهید کرد. (9)</p> <p> حضرت مهدی (علیه السلام) در کنار رسول خدا، مادر و پدران عزیز و ارجمندش (علیهم السلام) از